

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul V
Numărul
17 (43)
Aprilie
2009

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

ÎNVIEREA LUI ISUS

De când s-a produs, și mai ales de când a început să fie propovăduită de către ucenicii lui Isus ca un fapt concret, învierea Domnului a constituit în mod continuu un eveniment fascinant și o piatră de poticnire, pricină de bucurie pentru cei deschiși launtric și provocare pentru râsul disprețitor al celor mândri, belșug de sens în mijlocul dramelor și suferințelor lipsite de orizont ale vieții, și deopotrivă izvor de tulburare și de blamă al celor care în propria năpastă nu mai reușesc să audă cheamătul blând „Nu vă temeți, Eu am biruit lumea!” În fine, deja Sf. Pavel vedea în tema crucii și a învierii o „sminteală pentru iudei și nebunie pentru greci” (1Cor 1,23), semnul înțelepciunii și al voinei lui Dumnezeu de a mântui lumea.

Învierea lui Isus este deci alinare și speranță, și motiv de dubiu și de blam. Și cu toate acestea, în înviere stă momentul decisiv al credinței noastre. Oricât am încerca să o constatăm prin cercetări istorice, învierea ne scapă printre degete, pentru că ea nu mai aparține istoriei spațio-temporale a omenirii, ci trece undeva dincolo de aceasta. Este punctul în care istoria decolează înspre coordonate ce, fiind încă în această dimensiune, nu ne sunt cu totul accesibile. Despre înviere putem spune multe, putem povesti, putem să încercăm să ne imaginăm cum a fost, putem să emitem presupuneri vizavi de metamorfoza trupului lui Isus; și cu toate acestea, ne vom opri la un moment dat, exact în punctul în care rațiunea își recunoaște limita și face loc credinței.

Începând din sec. al XVIII-lea, Europa a asistat la o înfrâncenată bătălie pe plan intelectual, în ceea ce privește cunoașterea realității despre Isus din Nazaret. Feluriti gânditori au încercat să îl „descopere” dincolo de modul în care a fost înveșmântat în dogme și în credințele bisericii, să îl aducă la lumină cu simplele sale atribute de pământean, pretinzând că ar fi reușit prin teoriile lor să reveleze lumii ADEVĂRUL despre viața lui Isus. Reimarus spunea, de exemplu, că învierea a fost o invenție a apostolilor care, după ani de trai bun cu Învățătorul nu mai erau dispuși se întoarce la casele lor și să lucreze, iar atunci trebuia găsit un motiv care să prelungească activitatea și huzurul lor de predicatori. Alții (K. F. Bahrtdt, K. H. Venturini, H. E. G Paulus) afirmă că Isus ar fi avut pe cruce doar o moarte

aparentă, iar mai apoi, grație îngrijirii membrilor sectei secrete a esenienilor, El ar fi reușit să supraviețuiască, însă pentru încă nu mult. Alții, precum Renan, infirmă faptul că învierea ar fi avut efectiv loc, Isus subzistând peste veacuri doar ca model moral.

Pe la începutul sec. XX s-a impus în Europa raționalistă și liberală teza conturată de către D. F. Strauss deja în 1835, conform căreia învierea nu ar fi fost decât o suprapunere de povestire mitologică asupra vieții lui Isus. Astfel, feluriti autori - îndeosebi din comunități protestante - afirmă că, neputând fi constatată istoric, și mai ales având un iz de adăugire mitologizantă, învierea nu trebuie crezută ca atare, ci trebuie doar luat act de faptul că apostolii au fost convinși și au predicat că Isus ar fi înviat.

Teologia catolică a menținut întotdeauna linia în baza căreia învierea lui Isus a avut loc cu adevărat în istorie. H. Verweyen, teolog catolic german contemporan nouă, susține că luate una cu una toate amănuntele vieții lui Isus, descoperim o corelare extraordinară între faptele și cuvintele sale; astfel, chiar fără a studia evenimentele de după cruce, am fi îndreptățiți să dăm crezare ridicării sale din morți, având în vedere doar faptul că înainte de a muri, El a vorbit în mod explicit că ar fi urmat să învie.

În Noul Testament avem două indicii explicite ale acestui eveniment: pe de-o parte mormântul a fost găsit gol, iar pe de-o alta Isus le-a apărut viu ucenicilor săi. Ce e drept, aceste elemente nu le putem folosi ca argumente hotărâtoare ale învierii. Ele constituie totuși niște indicii, pe care dacă le citim înmănunchindu-le, acestea pot să ne conducă înspre întâlnirea și trăirea acestui fapt: că Hristos a înviat! Iar pe lângă acestea, în însăși viața noastră există astfel de indicii: de fiecare dată când simțim în noi dorul după absolut, când nu credem că îmbătrânirea, moartea sau nimicul vor avea de spus ultimul cuvânt asupra destinului nostru, atunci înseamnă că în viața noastră, învierea lui Hristos a început să lucreze cu energiile sale, cu care ne rămâne să colaborăm, așteptând plinirea definitivă a învierii noastre personale și a întregului univers care ne înconjoară.

Pr. Cristian SABĂU
Rector

SFINȚIREA REVERENDELOR

Astfel, după cum încă din cartea Genezei citim: „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui-Prea-Înalt”(Gn 14, 18), în același fel, dorind să aducă laudă măreției Lui Dumnezeu, s-au înscris în Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan” în anul întâi de studii: Popa Aurel (Oradea), Chișe Mircea (Oradea), Guiăș Grațian (Oradea), Sipos Bogdan (Gherla, Cluj), Demian Mirel (Bixad, Satu-Mare), Ursuleac Ionuț (Cacica, Suceava), Farcaș Dacian (Săpânța, Maramureș) și Haiduc Vlad (Halmășd, Sălaj) ca să urmeze calea Dumnezeului Întrupat, Isus Hristos: „De aceea Dumnezeu, fiind să arate mai multă tărie moștenitorilor f ă g ă d u i n ț e i neștrămutarea hotărârii Sale, a intervenit cu un jurământ, pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică încurajare noi, a căroră scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o aveam ca o ancoră a sufletului,

o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru, unde Isus a intrat pentru ca Înainte Mergător, devenind Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” (Evrei 6, 17-20). Aceștia au ales calea preoției, astfel ca: „Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melhisedec, un alt fel de preot, pus nu potrivit legii pământești, ci potrivit puterii unei vieți nepieritoare” (Evrei 7, 15-16).

În ziua de 25 martie, a.c., cu ocazia sărbătorii „Bunei Vestiri”, acești seminariști erau cu toții emoționați, așteptând începerea Sfintei Liturghii. În cadrul Liturghiei, Preasfinția Sa Virgil Bercea a binecuvântat și a sfințit noua haină (reverenda) care trebuie purtată de fiecare seminarist care a pășit pe calea lui Isus Hristos, spre a deveni preot întru Acesta. „Cu ce voi veni înaintea Domnului și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Voi veni înaintea Lui cu arderi-de-tot, cu viței de un an?” (Mica 6, 6); „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, dar fii un model pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4, 12).

Preasfinția Sa Virgil Bercea, luând reverendele pe care le-a sfințit, i-a înveșmântat pe fiecare dintre seminariștii anului I. „Și fiindcă lucrul acesta nu s-a făcut fără jurământ, căci pe când aceia se făceau preoți fără jurământ, Acesta S-a făcut preot prin jurământul Celui care I-a zis: “Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”, cu atât mai mult Isus s-a făcut garantul unui legământ mai bun.” (Evrei 7, 20-22).

Astfel, acești seminariști au făcut primul pas important pentru primirea sacramentului preoției. Sacramentul preoției le conferă preoților puterea și harul de a îndeplini cu sfințenie slujbele religioase, având puterea sacră de a preface pâinea și vinul în Sângele și Trupul lui Isus Hristos și dreptul de a administra toate sacramentele, de a ierta păcatele, de a predica Cuvântul Domnului etc. Isus Hristos i-a ales pe Apostoli și i-a pregătit, învățându-i tainele Împărăției Cerești, pentru ca ei să continue lucrarea de mântuire a oamenilor aici pe pământ, chiar și după înălțarea Sa la Cer.

La Cina cea de Taină, Isus i-a orânduit preoți, poruncindu-le să celebreze și ei Sfânta Liturghie, în amintirea Patimilor Lui: „Aceasta s-o faceți întru amintirea Mea” (Luca 22, 19), iar după Înviere le-a dat puterea de a ierta păcatele: „Și spunând acestea, a suflat peste ei și le-a zis: «Primiți Spirit Sfânt». Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23). I-a trimis să meargă să învețe toate neamurile, să administreze Sfintele Sacramente, păzind toate cele poruncite de El. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 19-20).

În puține cuvinte, aceasta este calea pe care seminariștii din primul an au pășit pentru a o urma întreaga lor viață, atât aici pe pământ, cât și în veacul veacului, pentru a deveni slujitori ai lui Dumnezeu.

Bogdan ȘIPOS,
ANUL -I-

CURS DE FORMARE PENTRU TINERI

În acest articol aş vrea să corectez greşelile pe care le-am comis în articolul ce a fost publicat luna anterioară în revista Seminarium Varadiensis, la pagina 4. Pe această cale aş dori să-mi cer scuze pentru unele detalii omise şi pentru confuzia creată de precedentul articol. Acesta exprimă o părere subiectivă asupra experienţei mele la cursul de formare cu tinerii ce a avut loc la Luncani.

Între 6 şi respectiv 8 martie, împreună cu alţi patru membri ASTRU Oradea am avut ocazia să particip la cursul formativ pentru tineri organizat la nivel naţional de către Federaţia Acţiunea Catolică din România. Acest curs a avut ca temă motto-ul „Pe locuri, fiţi gata... START!”

Într-o dimineaţă ploioasă de vineri, în care gândul îmi zbură la patul şi perna pe care le-am lăsat în urmă, am pornit însoşiţi de Pr. Olimpiu Todorean spre Luncani, o comună situată la 14 km de Bacău, unde avea să se desfăşoare cursul de formare a animatorilor. Drumul a fost unul foarte lung şi obositor, având în total de parcurs o distanţă de aproximativ 800 de km. Datorită entuziasmului care ne mână de la spate, acest traseu, aparent obositor, a devenit unul plăcut, de-a lungul căruia am putut admira bogăţia şi varietatea formelor de relief ale ţării noastre. Am început să înţeleg de ce străinii care ne vizitează ţara rămân impresionaţi de minunăţia reliefului foarte bine conservat, pe care omul nu l-a distrus. Cele 10 ore de drum au trecut foarte repede datorită armonioasei îmbinări între rugăciune, peisaje mirifice, glume şi cântece.

Pe la orele după-amiezii am ajuns la Luncani. Am fost primiţi la o mănăstire carmelitană unde am aflat liniştea interioară şi spiritul rugăciunii, era practic un loc rupt de această lume a vitezei.

Cursul de formare propriu-zis a început cu o Liturghie a tinerilor celebrată în ritul latin. În timpul Sfintei Liturghii s-a simţit universalitatea Bisericii, tineri veniţi din toate colţurile ţării participau la aceeaşi rugăciune. Seara s-a încheiat cu jocuri de cunoaştere în care ne erau adresate întrebări referitoare la scopul pentru care doream să participăm la acest curs, ce aşteptări avem de la acesta, motivaţiile interioare pentru care dorim să desfăşurăm activităţi cu alţi tineri etc. La sfârşitul acestei serii de cunoaştere, toţi împreună i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru oportunitatea de a ne întâlni şi i-am cerut ajutorul pentru cele două zile de formare care aveau să urmeze.

A doua zi, sâmbătă 7 martie 2009, toată lumea era cu zâmbetul pe buze, puteai citi bucuria în ochii fiecăruia, de asemenea şi entuziasmul de a descoperi lucruri noi. După ce am luat micul dejun, a avut loc o prezentare a proiectului formativ „Voi sunteţi prietenii mei”. În continuare ni s-a vorbit despre importanţa animatorului în organizarea unui grup şi cum se raportează acesta la grup. Am învăţat multe jocuri noi, pe care a trebuit să le experimentăm fiecare dintre noi. Acestea au fost momente când îmi aduceam aminte de copilărie. Ce frumos este să fii copil! În acele momente am realizat că nu pierdem atributul de a fi copii în faţa lui Dumnezeu, atunci când în faţa oamenilor nu mai suntem copii.

În cursul după-amiezii ne-au fost prezentate cele patru obiective de bază ale itinerarului formativ: interioritate, eclezialitate, fraternitate şi responsabilitate,

după care ne-am împărţit pe grupuri de discuţie, în care fiecare a prezentat situaţia grupului de tineri pe care îl animează acasă, precum şi experienţa sa personală în a lucra cu tinerii. Experienţa împărtăşirii ideilor în grupul de discuţie m-a îmbogăţit mult, am avut o mulţime de lucruri de învăţat, cum ar fi: metode experimentale care au dat roade în privinţa tinerilor, tehnici de a intra în dialog cu tinerii etc.

Seara s-a încheiat cu o serată tradiţională, cu ocazia căreia fiecare regiune trebuia să prezinte produsele tradiţionale care îi erau specifice. Astfel am avut prilejul de a cunoaşte mai îndeaproape specificul fiecărei zone, să descopăr noi obiceiuri.

Duminică, 8 martie, avea să fie ultima zi a cursului de formare. Între timp se legaseră prietenii şi se simţea un sentiment de unitate pe care fiecare aveam să-l aducem celor de acasă. Dimineaţa a început cu o evaluare, după care au urmat concluziile întâlnirii, iar mai apoi a urmat Sfânta Liturghie, la sfârşitul căreia fiecare grup a plecat înspre meleagurile sale.

Drumul a fost unul lung, dar care a meritat din plin să fie făcut datorită experienţei minunate pe care am acumulat-o de-a lungul acelor trei zile. E încurajator să ştii că mai există tineri care sunt dornici să-L facă pe Isus cunoscut şi altor tineri. În acel weekend am putut trăi realmente unitatea în diversitate pe care o prezintă Biserica Catolică.

Daniel IŞTOAN,
ANUL -II-

IUBIREA INFINITĂ

Astăzi, majoritatea credincioșilor confundă iubirea față de Dumnezeu cu interesele personale. Ei îl iubesc pe Dumnezeu atâta timp cât El le satisface toate dorințele, iar mai apoi, când se abate o nenorocire asupra lor, îl părăsesc cu ușurință. Sunt puțini cei care înțeleg că noi trebuie să-L iubim pe Isus pentru simplul motiv că El ne-a iubit mai întâi. Când încă nu-L cunoșteam, ba chiar când noi nu existam ca existențe concrete pe pământ, El și-a dat viața pe Cruce din iubire față de noi. Iubirea lui Dumnezeu ne completează, iar aceasta este strâns legată de iubirea aproapei.

Iubirea L-a adus pe Isus pe pământ și tot iubirea L-a făcut să moară pentru a ne împăca cu Tatăl Ceresc. Dovada iubirii lui Dumnezeu este Crucea. Se spune că dimensiunile iubirii sunt două: una verticală, ce urcă până la Dumnezeu, și una orizontală, care se revărsa asupra celorlalți, spre cei pe care Hristos îi numește „aproape”.

Conform învățaturii lui Isus, aproapele pe care trebuie să-l iubim este cel pe care Providența îl pune clipă de clipă lângă tine, adică ți-l face aproape. Astfel că aproape ți este cel care trece pe lângă tine, care lucrează cu tine, care stă în stația de autobuz lângă tine, care se joacă cu tine, suferă cu tine, vânzătorul de la care cumperi diferite alimente, cel care ți poartă pică și chiar și cel care te urăște. Astfel în Hristos toți ți sunt aproape și implicit frați de care tu trebuie să te îngrijești.

Isus nu ne-a lăsat poruncă să-l iubim pe aproapele care ni se pare nouă mai simpatic, pe cel care merită sau pe cel care ne este util în diverse situații. Isus spune doar „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”(Mt 19, 19). Iubirea nu impune bariere, ba chiar ea este cea care sfarmă barierele de orice fel: sociale, etnice, culturale, religioase etc. Iubirea trebuie să o învățăm de la Dumnezeu care nu doar că ne pretinde acest lucru, dar chiar El își revărsa iubirea Lui infinită și veșnică asupra noastră. Din cauza lipsei iubirii, omul cu sufletul rănit seamănă cu o căprioară rănită care fuge singură lăsând în urmă o dură roșiatică pe zăpadă.

Fiecare om simte nevoia de a fi iubit și apreciat, dar bătrânii sunt cei care simt cel mai tare acest lucru.

Cu cât este mai aproape trecerea la viața de apoi, cu atât este mai acut golul pe care bătrânii îl simt în jurul lor. Instinctiv, toată lumea se adună în jurul tinerilor cu comportament vesel și se îndepărtează de bătrânii care ar avea atâta nevoie de dragostea lor. De aceea atâția bătrâni își găsesc pacea doar la Biserică, lângă

Isus. El devine iubitul inimii lor însingurate. El devine motivul de a-și continua existența.

Hristos nu ne părăsește niciodată. El, prin spovadă, uită trecutul și cântărește totul conform prezentului. Chiar dacă în zilele înfloritoare, pline de succese lumești, sau atunci când suntem tineri, îl uităm, la bătrânețe sau când ne facem timp pentru Isus, El va fi singura comoară a noastră. Isus va rămâne lângă noi datorită Crucii Sale care este izvorul iertării și al nădejzii. Astăzi ne place să vorbim despre iubire, dar am uitat să iubim. Trăim într-o lume în care se vorbește mai mult ca oricând despre iubire, dar se iubește mai puțin ca niciodată înainte. Credem că prin simplul fapt că vorbim

despre iubire o să suprimăm egoismul care ne-a pătruns în oase. Nu asta e soluția, ci faptele pline de iubire. Doar faptele iubitoare ne vor scăpa de egoism.

La sfârșitul vieții, Hristos ne va mulțumi pentru fiecare faptă pe care am făcut-o din iubire față de El. Maica Tereza de Calcutta, sfânta „sacrificată” pe altarul iubirii, scrie în jurnalul său următoarele: „Mulțumesc, Doamne, că ne-ai dat iubirea capabilă de a schimba substanța lucrurilor. Dumnezeu a permis :

- o singură cale spre viață: IUBIREA;
- o singură cale spre succes: IUBIREA;
- o singură cale spre fericire: IUBIREA.

Nu este decât o singură catastrofă, și anume cea care se naște din refuzul iubirii. ”

Iubirea să fie, așadar, principala virtute pe care să o practicăm de-a lungul întregii vieți, pentru ca după ce vom părăsi această viață pământească să ne odihnim în Împărăția instaurată de Isus.

Eugen IVUȚ,
ANUL -II-

ANUL LITURGIC

Ciclul sărbătorilor anuale, care au în centru Sfintele Paști, cel care se articulează în sărbătorile lunilor, ciclul săptămânal și cel cotidian, același ciclu al tuturor evenimentelor vieții marcat de Sfintele Taine, evenimente care se întrepătrund și se susțin reciproc pentru a alcătui o minunată țesătură, care, de altfel, face prezente diferitele momente ale istoriei mântuirii, dar mai ales pătrunde în viața spirituală a credincioșilor.

Astfel s-a articulat calendarul diferitelor Biserici Răsăritene, ce este caracterizat de o mare armonie spirituală.

Spre deosebire de anul civil, care începe la 1 ianuarie, anul bisericesc începe la 1 septembrie, pentru că, după tradiția moștenită din Legea Veche, în această zi (care era și începutul anului civil la evrei) s-a început creația lumii și tot în această zi și-ar fi inaugurat Mântuitorul activitatea Sa publică, atunci când a citit în sinagogă cuvintele proorocului Isaia, care profeteau despre Sine: „Spiritul Domnului peste Mine, pentru că M-a uns ca să binevestesc săracilor, să vestesc anul milei Domnului” (Luca 4, 18-19).

Astfel, prima zi a anului liturgic este considerată 1 septembrie, și tot după această dată sunt ordonate și cărțile liturgice. Anul bisericesc este împărțit în trei perioade sau timpuri liturgice fundamentale pentru viața Bisericii vii, în centru fiind praznicul cel mai mare al Sfintelor Paști.

Aceste perioade sunt: Triodul (perioada prepascală), Penticostarul (perioada pascală) și respectiv Octoihul (perioada postpascală). Fiecare din acestea cuprinde un anumit număr de săptămâni.

Triodul, începe de la Duminica Vameșului și a Fariseului (cu trei săptămâni înainte de începutul postului Paștilor) și ține până la duminica Sfintelor Paști, în total 10 săptămâni. Perioada Triodului reînnoiește oficiul arhieresc al Mântuitorului sau activitatea Sa de Mare Preot, îndeplinită mai ales prin Jertfă, adică prin Patimile și moartea Sa pe Cruce. Această perioadă culminează cu Vinerea Patimilor și este o perioadă specială de pregătire, de pocăință pentru întâmpinarea celei mai mari sărbători creștine, care este Învierea Domnului. Perioada a Triodului este o permanentă chemare la înnoire, la un nou început sau un „început bun”.

Penticostarul începe de în Duminica Paștilor și ține până în duminica I după Rusalii sau a Tuturor Sfinților, în total 8 săptămâni. Față de celelalte perioade bisericești, Octoih sau Triod, Penticostarul se deosebește prin următoarele:

1. În Prima săptămână, numită și Săptămâna Luminată, atât la slujbele de seară, cât și la cele de dimineață, preotul se îmbracă în veșminte de culoare albă;

2. În Săptămâna Luminată, binecuvântarea

de început a rugăciunilor, Vecerniei și Utreniei este: „Mărire Sfintei și Celei de o ființă...”, apoi se cântă „Christos a înviat” de trei ori, după care se zic stihurile Paștilor în timpul acesta preotul cădește în jurul Sfintei Mese;

3. În Săptămâna Luminată, în fiecare zi se schimbă glasul de rând și de asemenea fiecare zi are un prochimien special;

4. În prima Săptămâna, în locul Dupăcinarului și al Miezonopticii, se săvârșește o ceremonie unică, intitulată „Rânduiala Ceasurilor Sfintelor Paști”;

5. Pentru însemnătatea praznicului Învierii Domnului Isus Hristos, în săptămâna Luminată și în toate Duminicile Penticostarului, cântarea bisericească „Învierea lui Hristos văzând” se cântă de trei ori;

6. Marți, a treia zi de Paști, în timpul Utreniei, se face uscarea Sfântului Agneț, care a fost scos la Proscomidia din Sfânta și Joia Mare și care va fi folosit pentru împărtășirea celor bolnavi și a copiilor de-a lungul anului.

7. Începând din Duminica Sfintelor Paști și până la Înălțarea Domnului, la Liturghie se cântă Axionul Paștilor: „Îngerul a strigat”, iar credincioșii se salută cu cuvintele: „Hristos a înviat!” și răspund: „Adevărat a înviat!”

Octoihul durează de la Duminica I după Rusalii (a tuturor Sfinților) până la Duminica Vameșului și a Fariseului. Spre deosebire de perioada Triodului și a Penticostarului, perioada Octoihului ocupă cea mai mare parte a slujbelor din timpul anului bisericesc. Durata ei variază între 40-26 de săptămâni, fiind în funcție de data Paștilor.

Se numește Octoih deoarece imnele din slujbele sale se cântă pe opt glasuri, care se succed săptămânal. Succesiunea celor opt glasuri, timp de opt săptămâni, constituie o unitate numită stâlp. Perioada Octoihului are ca sărbătoare centrală Nașterea Domnului, urmată de Bobotează, această perioadă reînnoiește prin acțiunile Bisericii, activitatea profetică, didactică și învățătoare a Mântuitorului nostru, Isus Hristos, în care El a dat lumii învățătura dumnezeiască a Evangheliei Sale. Iar cartea care dirijează ceremoniile din această perioadă se numește tot Octoih. Lecturile de la Sfânta Liturghie vor fi în majoritatea din Evangheliile după Matei și Luca.

Se poate observa deci că anul bisericesc diferă ca structură față de anul calendaristic. O bună cunoaștere a anului bisericesc conduce înspre acordarea unei mai mari importanțe sărbătorilor, fapt care duce la creșterea în dimensiunea spirituală.

Ioan GRAD,
ANUL -IV-

A FI ANIMATOR

Pe parcursul a câtorva numere, vom încerca să parcurgem împreună, să cunoaștem câteva idei, propuneri, tehnici, diverse materiale pentru formarea spirituală, umană și pedagogică a unui animator, a unei persoane care se ocupa de copii, de tineri, și multe alte lucruri utile, ca să vă descurcați cât mai bine în ceea ce faceți pentru tinerii și copiii care vă sunt sau vă vor fi încredințați în parohie.

Fiecare dintre noi am fost chemați să vestim tinerilor noutatea vieții pe care Cristos ne-o oferă. Să o promovăm și să o dezvoltăm cu o educație care să-i elibereze pe tineri și pe cei săraci de opririle vieții și care să scoată la suprafață energiile lor cele mai bune. Pentru început propun să aflăm împreună cine este Animatorul.

Animatorul este model de credință și virtute; este acela care reușește să înțeleagă că orice om are ceva minunat de oferit, orice om are un talant (sau mai mulți) primit de la Dumnezeu. Tot animatorul este acela care se oferă trup și suflet grupului parohial și care încearcă să devină un „expert” al omului, prin disponibilitate, răbdare, entuziasm pricepere și capacitate de a găsi calea cea mai bună în rezolvarea anumitor lucruri.

În cadrul Bisericii, animatorul este o persoană care ține mult la ceea ce este: un creștin care prin Botez a primit darul credinței și dorește să se dezvolte în sânul comunității. **UN CREȘTIN CARE SE IMPLICĂ!**

Având viața în sine, nu poate decât să fie „viu”, de aceea, oriunde se află, aduce proșpețime, bucurie, entuziasm, mișcare, idei, noutate: **ADUCE VIAȚA!** Dar mai întâi de toate, fiindcă a primit focul iubirii care este Spiritul Sfânt, va încerca să încălzească lumea cu „acest” FOC.

Cu alte cuvinte, animatorul este un membru al comunității, după cum ne asigură prima Scrisoare către Corinteni: (12,7-11) „fiecărui îi este dată vădirea Spiritului în folosul tuturor”, este înzestrat cu o spiritualitate de comuniune, adică are un sprijin spiritual, un secret care mișcă și susține toată activitatea sa și îi dă un stil de viață și de lucru. Punctul de sprijin al animatorului este Dumnezeu: Cuvântul său, Euharistia, Spovada, iar pârghie sigură în îndrumarea spirituală este Rugăciunea. Animatorul păstrează o relație profundă și vie cu Isus Cristos, trăiește conform și coerent Evangheliei Lui, pentru că numai așa viața lui

poate deveni o mărturie pentru alții. El este un ajutor pentru ceilalți; pentru a-i „anima” trebuie mai întâi să fie el animat, în pace cu el însuși, iar comunicarea cu Dumnezeu nu poate aduce decât pace și comuniune între oameni.

Animatorul devine o persoană de comuniune, angajată pentru a crea pace, înțelegere și respect în relațiile sale.

Cum ne imaginăm animatorul? El este un tânăr între tineri, un tânăr între adolescenți, un tânăr între copii, un tânăr între ministranți, un tânăr în grupul liturgic, un tânăr misionar în școli, un tânăr în timpul liber. Observăm că oriunde ar fi animatorul este în primul rând tânăr. Această tinerețe nu se rezumă la nivel fizic, ci este vorba despre o tinerețe, o dinamică spirituală.

Stările necesare unui bun animator: încercă să fie o persoană deschisă, zâmbește, se interesează sincer de ceilalți, respectă părerea celorlalți, recunoaște atunci când greșește, recunoaște meritele celui alt și acordă încredere celui alt.

Trebuie să știm că a fi animator putem să învățăm doar datorită experienței! Se începe din plăcere, se continuă pentru a sluji! În interiorul acestei fraze este trasat un drum de formare necesar când nu suntem încă pregătiți de a sluji. Când apare această capacitate, s-a născut un nou animator. Cine vrea să devină animator trebuie să se pregătească pentru a sluji. Vom deveni animatori, dacă în fiecare zi luptăm împotriva egoismului, făcând ceva pentru a înveseli pe cineva, începând cu cei care sunt în casa noastră. Atitudinea de a sluji nu cunoaște timp și nici spațiu, ea este un mod permanent de a fi.

Cine se educă pentru dăruire de sine devine o persoană capabilă, competentă în ceea ce face, descoperă viața ca o vocație, adică în relație cu Cristos care cheamă și valorifică înclinațiile pozitive, ne oferă viața întreagă pentru a face ceva minunat pentru Dumnezeu în slujba aproapelui.

Tinerilor nu uitați că aveți multe de primit și multe de dăruit!

Animator nu se naște, ci se devine!

Alexandru PETRICAȘ,
ANUL -II-

APOCALIPSA - ÎNGRIJORARE SAU SPERANȚĂ?

Este un subiect asupra căruia se poate vorbi zile, săptămâni, ani în șir. Dar oare care este interpretarea cea adevărată?

Majoritatea oamenilor atribuie un sfârșit acestei lumi pământești, așa cum o știm noi: cu bucurii și suferințe, cu bune și rele. Cel ce nu percepe nici o formă în istoria universului poate presupune terminarea sa ca fiind rezultatul unui colaps cosmic, iar acela care crede în eternitatea lumii poate argumenta că istoria este orientată spre un anumit scop de nerealizat. Ambele teorii au fost formulate la modul cel mai serios - prima, în concepte de catastrofe universale, cea de-a doua, în visul kantian de progres nesfârșit - dar cea mai mare parte a viziunilor despre viitor se situează undeva între pura eshatologie a dezastrului și pura teleologie a finalității interminabile.

Îmbinarea dintre teleologic și escatologic ar putea aduce împreună capetele lumii fără a le face să se întâlnească. Sfârșitul lumii ar putea veni înainte ca scopul istoriei să fie realizat; timpul poate continua cu mult după încetarea oricărui fel de dezvoltare plină de miez. Amândouă posibilități au părut probabile până în prezent. În timpul „războiului rece”, marxiștilor le era teamă că ar putea avea loc un război nuclear înainte ca dialectica istoriei să se fi desăvârșit; după „războiul rece”, Francis Fukuyama a susținut că, deși viața continua să se desfășoare normal, istoria ajunsese deja la un final. Problemele de acest gen sunt vechi în sine. Au existat diverse moduri de a le soluționa. Unul dintre moduri este acela de a postula un ciclu în care obiectivele nerealizate sunt îndeplinite, iar timpul rămas din prima încercare devine începutul următorului ciclu - doctrina reîncarnării.

Despre ce se întâmplă cu sufletul după moarte se pot găsi diverse teorii, dar ceea ce încerc prin aceste rânduri este faptul de a explica semnificația termenului „apocalipsă” pentru oamenii secolului XXI. Nici nu vreau să vorbesc despre hiliarism (milienarism), nici despre diferite teorii filosofice cu privire la sfârșitul lumii.

Astăzi, civilizația științifică, tehnică, industrială și urbană distrage uneori interesul omului de la divin și face dificil interesul pentru viața religioasă. La sfârșitul secolului al XX-lea se zvonea că în 2000 are să vină sfârșitul lumii. Apoi, în zilele acestea, circulă printre oameni tema vizavi de pașapoartele biometrice datorită numărului 666 care poate apărea în numărul de pe pașaport. Dar oare telefoanele mobile nu au cipuri prin care să putem fi identificați, unde ne aflăm, etc.?! Tema pe care o simțim este una iluzorie, dozată de unii credincioși „fanatici”. Atâta timp cât acel cip nu va fi implantat sub piele, lumea poate sta calmă.

Într-un scenariu apocaliptic, ne este descrisă de către Evangheliile reînnoirea lui Hristos în slavă,

când pe cer va apărea „semnul Fiului Omului” (Mt. 24, 30). Pentru Sfântul Pavel acest moment va fi precedat de mari încercări (1 Tes. 5, 3), de învierea morților și întâlnirea lor cu Hristos (1 Tes. 4, 16-17).

Prin Simbolul Credinței, Biserica continuă mesajul Noului Testament care anunță în mod clar reînnoirea lui Hristos sau Parusia Sa (termen grec care înseamnă prezență sau întoarcere) (cf. Mt. 10,23; 16,25).

Dumnezeu este definit în Apocalipsul lui Ioan ca „Cel care este și care vine” (Ap. 1,4; 4,8) și pe Isus ca „Alfa și Omega”, adică începutul și sfârșitul (ceea ce este un atribut divin), se termină printr-un strigăt ce exprimă întreaga spiritualitate a primilor creștini: „Amin, vino, Doamne Isuse!” (Ap. 22,20).

Acest mesaj este dificil de înțeles pentru mentalitatea contemporană, deoarece modul în care este zugrăvit nu mai corespunde cu datele furnizate de știință. Scopul acestuia însă este de a transmite sensul religios al sfârșitului timpului și al lumii, așa cum este el, în gândul și planul lui Dumnezeu.

Imaginile dramatice folosite de textele biblice transmit faptul că Patima, Moartea și Învierea lui Isus se vor reproduce în mod analog la dimensiunea întregului Corp Mistic care este Biserica. În întreaga Sa viață Isus s-a confruntat cu forțele răului. Întreaga viață a Bisericii este marcată de aceeași luptă exterioară cât și interioară provocată de prezența și acțiunea păcatului (cf. LG 48).

Isus a cunoscut dezlănțuirea răului atunci când prin instrumente umane El a fost dat patimii și morții. Astfel va fi soarta Bisericii chemată să sufere pentru dreptate. Dacă Isus a cunoscut învierea definitivă, Biserica o va cunoaște în aceeași manieră când Domnul ei se va reîntoarce pentru a desăvârși Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Imaginile apocaliptice transmit în același timp că revenirea lui Isus în glorie, nu privește doar familia umană, ci întregul univers creat. Mormântul gol era un semn discret ce trimite la soarta acestei lumi. Ea trebuie să dispară (cf. Ap. 6,12-17; 20,11) sau, mai exact, să se transforme într-o creație nouă reprezentată de omul mântuit (cf. Rom. 8, 19-22).

Planul lui Dumnezeu este de a recapitula toate lucrurile, întreaga creație în Hristos, adică „a reuni universul întreg în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Ef. 1, 10). Apocalipsul vorbește de un cer nou și de un pământ nou, de dispariția morții (cf. Ap. 21, 1-4). Lumea întreagă devine „Ierusalimul ceresc”, adică locuința lui Dumnezeu printre oameni.

Cum și când se vor întâmpla acestea, nu știm. Semnele de întrebare rămân și vor apărea altele noi. Dar omul credincios nu are de ce să se teamă, căci nădejdea sa este în Dumnezeu.

Paul CERNUCAN,
ANUL- II-

PROGRAMUL DEVOȚIUNILOR ÎN CINSTEA MAICII DOMNULUI DIN LUNA MAI 2009, LA GROTA DIN CURTEA SEMINARULUI TEOLOGIC

De două ori pe săptămână în luna mai, grota Sf. Fecioare din curtea Seminarului a devenit deja un catalizator de prezențe. Ne bucurăm de fiecare dată să vedem seminariști, studenți laici și elevi interniști strânși în rugăciune, dar și tineri sau laici de toate vârstele care se unesc rugăciunii noastre provenind din parohiile din oraș și nu numai.

Este adevărat faptul că în tradiția Bisericii Greco-Catolice, luna Maicii Sfinte prin excelență este august. Însă având în vedere că în august suntem în vacanță, ne unim cu restul Bisericii Catolice care îi dedică Fecioarei luna mai. Iar apoi... lauda adusă Mamei lui Isus nu este nicicând prea multă!

În această lună mai, ne propunem să aprofundăm misterul Mariei pornind de la câteva imagini preluate din Acatistul Maicii Domnului. Și ca de fiecare dată, vom încerca să unim rugăciunea, cu cateheza făcută prin intermediul proiecției de filme cu mesaje creștine. Vă invităm și în acest an să participați la întâlnirile noastre, după următorul program:

Miercuri, 6 mai, orele 19.45

animează: seminariștii

rugăciune: Paraclisul,

celebrează: Pr. Cristian Sabău,

predică: Ipod. Ioan Grad,

tematică: Icosul 1-Bunavestire

film: Sfântul Pavel (partea I) -regia Roger Young, 2004.

Vineri, 8 mai, orele 19.45

animează: liceenii

rugăciune: Rozarul,

celebrează: Ipod. Alexandru Fiț

predică: Ipod. Ovidiu Rănescu,

tematică: Icosul 5, Vizita la Elisabeta

film: Sfântul Pavel (partea a 2-a) -regia Roger Young, 2004.

Miercuri, 13 mai, orele 19.45

animează: seminariștii

rugăciune: Paraclisul,

celebrează: Pr. Eduard Roman,

predică: Ipod. Remus Mârșu,

tematică: Icosul 7 Nașterea lui Isus

film: - Fecioara de Guadalupe (o ecranizare spaniolă a istoriei aparițiilor din Mexic) .

Vineri, 15 mai,

animează: studenții laici

rugăciune: Rozarul,

celebrează: Pr. Paul Popa,

predică: Ipod. Bogdănel Timoș,

tematică: Icosul 17, Misterul fecioriei Mariei

Miercuri, 20 mai, orele 19.45

Nu se organizează întâlnirea de rugăciune, din cauza pelerinajului Eparhial la Roma.

Vineri, 22 mai, orele 19.45

Nu se organizează întâlnirea de rugăciune, din cauza pelerinajului Eparhial la Roma.

Miercuri, 27 mai, orele 19.45

animează: seminariștii

rugăciune: Paraclisul,

celebrează: pr. Emil Ember,

predică: Ipod. Emil Bandici,

tematică: Icosul 21, Maria –Maica luminii,

film: The Mission (cu Robert de Niro, Jeremy Irons, ecranizare a unei misiuni iezuite în America latină, destrămată datorită intereselor clasei europene latifundiare și conchistadoare).

Vineri, 29 mai, orele 19.45

animează: studenții laici

rugăciune: Rozarul,

celebrează: Ipod. Adrian Botea

predică: Ipod. Anton Rus,

tematică: Icosul 23, Maria nerprihănit zămislită

film: Romero (1989, regia J. Duiga). Film artistic, ecranizare a ultimilor ani din viața episcopului Oscar Romero care în El Salvador, este eliminat cu brutalitate pentru că luptă pentru apărarea a campesinos (populațiile sărace și fără drepturi).

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Iulian BOGLUȚ, Alin PAPIȚ

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com